

SUMARI

Pròleg, d'Eduard Cirera Riu.....	9
<i>T'ho vaig prometre, Jan</i> , de Marc Bolet Benito.....	11
<i>El segrest</i> , d'Òscar Palazón Ferré.....	21
<i>Desdoblament</i> , de Josep Fàbregas Ezquerra	29
<i>Jackpot hivernal</i> , d'Àlex Quintero i Gallego.....	37
<i>Mecanoscrit</i> , de Josep Joan Fuster i Muñoz	45
<i>Aigua encantada</i> , de Marta Rollan Font.....	53
<i>El cinquè manament</i> , de Marta Tarrés Abella	63
<i>Collage</i> , de Pau Bosch Mola.....	69
<i>El vampir</i> , de Montserrat Vernet i Padró	77
<i>L'abraçada infinita</i> , de Lliris Picó	87
<i>Fauna i flora</i> , d'Esteve Sala i Casellas.....	95
<i>Perdre per tornar a perdre's</i> , de Nina Righelato Massagué	105
<i>Piga en forma de cor</i> , de Núria Muñoz Aige	111
<i>Del gris al rosa, passant pel negre</i> , de Jordi Serra Mayoral	121
<i>Feu-li un complet</i> , de Blai Felip Palau	129
<i>El fil del conill</i> , de Juan Antonio Jiménez Domínguez...	137

PRÒLEG

—Ei, enhorabona!

En alçar la vista, vaig veure dos homes que m'allargaven el seu exemplar perquè els hi dediqués. Que van ser impulsors de la primera edició del Premi Vent de Port, deien. I feia trenta anys, de la primera edició. Trenta anys. Durant el meu discurs, havia felicitat La Casa del Sol Naixent per la resiliència en l'organització del premi. Que una entitat juvenil demostrí un compromís tan ferm per la literatura és admirable. I que, trenta anys més tard, els mateixos que van trencar el gel continuïn donant-hi suport activament, encara més. Va ser llavors quan vaig entendre que jo només era el guanyador d'una de tantes edicions. Només això. Un engranatge més d'una maquinària que avança amb velocitat de creuer. I que, en tot cas, era jo qui havia de dir "Ei, enhorabona!"

El que tens a les mans és un llibre, sí. Un recull de contes. Setze històries. I les històries les escrivim els escriptors. Però també és un recull d'il·lustracions, que creen una hibridació artística meravellosa, materialitzada cada any gràcies al temps, la dedicació i l'amor d'un equip que uneix esforços per fer-la possible. Una organització, un jurat, uns il·lustradors, una editorial, uns músics que l'enriqueixen i els trempolins i trempolines que el fan possible amb l'assistència i el suport. El que tens a les mans és un llibre, sí, però també és tot això.

En aquesta trenta-unena edició, et podràs endinsar en una promesa que res pot impedir que es compleixi, en una família amb trets lingüístics molt particulars, en una realitat que podria haver estat, en un hivern de desesperança, en un tornar a començar postapocalíptic, en una croada en defensa de la memòria, en un assassí que pateix *burn out*,

en el dibuix d'una escena que es repeteix, en una venjança literària, en un amor més agre que dolç i en un de narrat en to floral, en un home que busca amb un detector de metalls, en una aigua contaminada amb elixir afrodisíac, en unes expectatives que no es compleixen, en un donant que supera tothom en altruisme i en un confinament absolut.

M'agrada pensar que una història no s'acaba fins que algú la llegeix, fins que no es crea la dimensió entre el text i el lector, la dimensió invisible que s'allarga uns minuts, una nit, unes setmanes o, a vegades, anys. Perquè la maquinària de la literatura funcioni, l'última peça és imprescindible. I és per això que, ara que tens a les mans un exemplar de la trenta-unena edició del recull de contes del Premi Vent de Port, no puc fer altra cosa que dir-te "Ei, enhorabona!"

EDUARD CIRERA RIU

T'HO VAIG PROMETRE, JAN

Marc Bolet Benito

Aquests són els gossos que lladren i no haurien de lladrar. I el cel negre i la lluna pàl·lida i els estels daurats que no lladren, però tot ho veuen. Ens vigila, la nit. Tan fosca i tan esmunyedissa i tan traïdora. Sempre t'ha fet feredat la foscor, Jan.

Travessem el bosc del costat de casa i xafem totes les fulles que cobreixen la terra humida. Les fulles seques i fines i algunes punxegudes com agulles. Les nostres passes remouen la fullaraca, són remoroses, sense esme, com si arrosseguéssim els peus. Com si avancéssim amb els cordons de les sabates desfets. I el murmuri del rierol que travessa el poble. I la xafogor apegalosa, les temples a punt d'esclatar, el pit inflat i la suor que regalima pel front.

I els gossos que encara lladren i no haurien de lladrar, els maleïts.

Fugim lluny, ben lluny, per trobar el mar al final del riu que travessa la terra plana. Els lladrucs dels gossos desapareixen de sobte quan es tanquen les portes del cotxe. El silenci bategant a les temples, opac, tallant, sec. El silenci picant les orelles, punxegut, afilat, inquietant. El silenci rosegant-ho tot.

El motor del cotxe gruny i els llums enlluernen l'asfalt i la barrera de seguretat i els senyals de totes les formes i tots els colors. Miro pel retrovisor i tot el que deixem enrere és engolit per la foscor. La casa, el poble, els arbres, les persones que coneixem, les muntanyes. Tot, absolutament tot desapareix. Les ratlles de color blanc que parteixen la calçada passen d'una en una pel costat del cotxe. De vegades m'agrada comptar-les. Te'n recordes, Jan?

Trenta-cinc, trenta-sis, trenta-set... La primera vegada que vas pujar al meu cotxe la nit era serrada. Si en fa,

de temps, d'això. Passen ràpid, els anys. Un darrere l'altre sense aturament, com les línies blanques de la carretera. Trenta-vuit, trenta-nou, quaranta... I aquella nit tenies el rostre seriós i suaves pels nervis i per l'excitació i jo no t'ho vaig dir mai, però a mi les mans em tremolaven i pensava que se'm quedarien travades al volant i ens estimbaríem per un barranc. I no ens miràvem i no ens dèiem res i quan vas adornar-te'n que els meus llavis murmuraven coses estranyes i que comptava les línies de la calçada, vas esclafir a riure i jo vaig fer el mateix i potser va ser aquesta bestiesa la que va fer trencar el gel entre tots dos. Quaranta-una, quaranta-dues, quaranta-tres... I llavors vaig aturar el cotxe enmig del bosc. Vam acariciar-nos les mans i vam acostar els nostres rostres l'un a l'altre i vam olorar-nos els colls. Vas abraonar-te sobre mi i vam follar tota la nit. Semblava que cap dels dos hagués tocat mai la pell d'un altre home. I les llepades es van convertir en mossegades i les carícies es van convertir en esgarrapades i les envestides van fer suar els nostres cossos fins que tots dos ens vam escórrer. Quaranta-quatre, quaranta-cinc, quaranta-sis... Si en fa, d'anys, d'això, Jan.

Aquesta és la gebrada del matí i la foscor que s'esvaeix a poc a poc. I aquest és el cel que es torna de color taronja perquè el sol encara no està madur. Aturo el cotxe al replanell del costat d'una àrea de servei i quan miro pel retrovisor les nostres muntanyes ja són lluny i sembla que ens diguin adeu. No veig ningú que ens pugui molestar. Baixo del cotxe i inspiro ben fort i els meus pulmons endrapen tot l'aire fresc del matí. Veig l'encarregat de la benzinera que tragina dues bosses d'escombraries. Em saluda amb un cop de cap i passa de llarg. M'encenc una cigarreta i miro al no-res. El meu cervell està a punt d'esclatar i la son em pesa a les parpelles. Torno a entrar al cotxe. Necessito descansar. Tu ja fa estona que dorms, Jan.

Les sirenes em desvetllen de cop. Com un rampell que em travessa l'espinada i em fa obrir els ulls i em fa posar en alerta. Quanta estona fa que dormim? El sol de migdia m'encega els ulls i les sirenes s'allunyen fins

que desapareixen. Segurament s'ha mort algú. O algú ha matat algú altre. O algú s'ha estimbat barranc avall amb el cotxe. O potser persegueixen els dolents, les sirenes. O potser els dolents no són tan dolents. O ves a saber.

Te'n recordes, Jan? Les boques brutes ens deien porcs i desviats i gallinarsots! Les seves llengües ens escopien i les seves mans ens tiraven pedres. Quin fart de patir. Quins anys més dolents, aquells. La nit que van descobrir-nos era Festa Major. A mi m'agradava el nostre secret. M'excitava la certesa de saber que ningú n'era conscient, d'allò nostre. Ens sentíem superiors a tota aquella gent ignorant i amb l'ànima dolenta. I aquella nit, al ball, tu estaves en un racó de la plaça i jo a l'altre. I de tant en tant passaves per davant meu sense mirar-me i feies mig somriure i això volia dir que pensaves en mi. Vas acostar-te a la barra i vas demanar beure i jo vaig fer el mateix. Ens vam col·locar l'un al costat de l'altre, sense dir-nos res, sense creuar-nos els ulls, mirant els pits de la cambrera mentre ens servia. Eren grossos i punxeguts, els pits de la cambrera. I vas mirar-me de reüll i vam riure.

El carrer de darrere de la plaça era fosc i humit i brut. A recer de totes les mirades ens vam besar les llengües i ens vam tocar els culs i vam refregar-nos els sexes i ens vam mossegar els colls i els pits i els mugrons. I aquella nit, Jan, jo ja sabia que t'estimaria per sempre. Els llums d'una llanterna van descobrir el nostre secret i la música del ball va aturar-se i els crits com ganivetades van turmentar-nos durant massa temps. Les boques llardoses ens deien invertits i bruts i marietes! I nosaltres sempre amb l'escut alçat per fer front a tots aquells batzacs ferotges.

Tens calor, Jan? Poso l'aire condicionat i tornem a emprendre el viatge, d'acord?

El paisatge és cada vegada més pla i ja no hi ha ni roques punxegudes ni barrancs ni pedres grosses que facin nosa. El camí és cada vegada més recte i ja no hi ha ni corbes ni revolts ni marejos. I tot és cada vegada més fàcil. Hem d'afanyar-nos, Jan, si volem arribar a temps per veure el mar. No fos cas que ens enxampin.

Aquest és el sol de migdia que em pessiga el ventre i em remou les entranyes. Noto la panxa ben endins. Com si volgués xuclar-me, la gana. La carretera és recta, sense revolts, monòtona, avorrida. El rierol que baixa de les muntanyes s'ha convertit en la riera que travessa els prats verds que cobreixen dunes petites, potser tímides, que semblen avergonyides. D'arbres, ni se'n veuen. Hauríem de parar i menjar alguna cosa. Al mig del no-res apareix un restaurant de carretera. Es diu així perquè està al costat de la carretera. Al cartell no hi posa cap nom bonic, com per exemple "Cal Ramon" o "Fonda Carmeta". No. Al cartell hi posa "Restaurant de carretera". I a mi em fa gràcia, tot plegat, perquè en el fons té tota la lògica i de vegades no cal fer-la tan complicada, la vida.

Segur que no tens gana, Jan? L'aparcament és ample i gran. Hi ha dos camions i tres vehicles aparcats al mateix punt. Deixo el cotxe en un racó, lluny de les mirades. No fos cas. Tu espera'm, Jan. No tardo.

L'entrepà de truita de patates és bo. Una mica estopenc quan empasso el mos. Te'n recordes, Jan? La primera nit que vam dormir a casa nostra estàvem contents i vam sopar truita de patates que ens havia fet la meva germana. Potser aquella truita era la manera de demanar-nos perdó per haver-nos repudiat durant tants anys. Llavors de boques descarades i brutes i fastigoses, en quedaven ben poques, al poble. Al final la gent s'hi acostuma, a les estranyes formes de vida com la nostra. Encara que sigui per quedar bé. Encara que sigui una falsedat.

Perquè aquella nit no va acabar com esperàvem. Records aquells marrecs fastigosos? Van omplir-nos la façana i les finestres i la porta de l'entrada d'ous i farina. I ens cridaven "malparits" i "mascles foradats" i "mossegacoixins"! I jo sempre he sentit llàstima per aquelles criatures del dimoni perquè segurament feien el que feien perquè devien ser atiats pels ignorants de sons pares i ses mares. Si no, de què?

I va ser l'endemà quan vas dir-me que ja n'hi havia prou. I que ja era hora que ens deixessin en pau. I que

era per barbaritats com aquella que els governs acabaven d'aprovar lleis que protegien la gent com nosaltres. I que què collons! Que els qui s'havien d'avergonyir eren les boques brutes que criaven els fills i les filles com els criaven, inflant-los el cap i embrutant-los l'ànima. Vam discutir perquè jo era un cagat i no volia que ens fessin mal i em pensava que el millor era callar. Tu vas sortir de casa decidit a enfrontar-te a tota aquella gent i, abans de travessar la porta, vas mirar-me als ulls i em vas dir que allà on tothom pensa igual, ningú no pensa gaire. Vas marxar i jo no vaig acompanyar-te i mai m'ho perdonaré.

No vas explicar-me tot el que els vas arribar a dir, però tota aquella fúria que va sortir de dins teu va servir per exterminar totes les boques brutes. Com si tot d'una haguessis arrencat tota la mala herba que envoltava el nostre jardí. Que valent, Jan.

El glop de refresc em pica la llengua i la gola i em fa baixar l'entrepà. Continuem el viatge, d'acord?

Aquesta és la brisa de la tarda que mou les espigues dels camps de blat i les branques de tots els arbres. La riera i les dunes menudes s'han separat de nosaltres i ara la carretera ha tornat a omplir-se de revolts. El paisatge, estripat i arrugat com la closca d'una nou. I tornen a aparèixer turons i barrancs petits que no són com els barrancs monstruosos de les nostres muntanyes.

Sembla que se'ns hagi pansit la pell, no trobes? M'observo les pellerengues dels braços i el borrisol que les cobreix és blanc i han aparegut unes pigues fosques que fa uns anys no hi eren. Miro pel retrovisor i observo el meu rostre ple d'arrugues i els pocs cabells que hi queden són blancs, com si la mata negra i frondosa que temps enrere em cobria el cap s'hagués florit. Em miro la panxa i està inflada com un meló. Déu-n'hi-do, Jan, com els anys esgoten els cossos. Quina llàstima, tot plegat.

Amb el que nosaltres hem sigut, oi? Des que vas mutilar les llengües enverinades les coses van anar millor, sí. I amb el pas dels anys semblava que la gent com nos-

altres ja no s'amagava. Semblava que la gent com nosaltres ja no tenia por. Com si fossin més valents. I els homes i les dones com nosaltres s'agafaven de les mans pel carrer i es besaven al mig de la plaça i s'abraçaven mig despullats i estirats sobre la llera del rierol que travessa les nostres muntanyes. Semblava que a la resta del món, la nostra vida tant li fes. I això està molt bé.

I quan ho penso, Jan, m'agafa un no sé què aquí al mig del pit. Perquè tinc la sensació que vam néixer massa aviat. Que hem viscut atemorits una part de la vida que mereixíem viure contents. Com si algú ens l'hagués pres, aquesta part de la vida. Així, de sobte. I no és just, Jan, no és just! I em fa enveja i ràbia tota aquesta gent jove i nova i fresca que viuen com nosaltres sense cap mena de patiment. Què se'n saben ells, de patiments.

Abaixo les finestres del cotxe. L'ambient comença a entumir-se. Fa pudor.

Aquesta és la bèstia silenciosa que va enverinar-te la sang. Va començar a podrir el teu cos sense adonar-nos-en. Se'l va cruspí a poquet a poquet, el teu cos, mossegant-lo amb les seves dents grogues i punxegudes i esquinçant-lo amb les seves ungles brutes. Si n'era, de goluda, la bèstia. I no en tenia prou de menjar-te per dins i va començar a devorar-te per fora. Primer van ser les taques roges i la pell se't va tornar com la d'un préssec. Després van ser el nas i la boca escopint la sang. I el coll i la panxa inflats i les infeccions i els calfreds i tot el teu cos bullint.

Vas decidir que sí que volies marxar de l'hospital perquè els metges ens van dir que ja no hi havia res a fer. I que no estaves disposat a podrir-te empeltat com una tomaquera a tots aquells cables i totes aquelles màquines. Que no volies olorar cada dia la flaire fastigosa d'aquella habitació tancada. Que només desitjaves respirar l'aire fresc de les muntanyes i el perfum de les flors i que frisaves per escoltar el zumzeig de tots els insectes. Que donaries el que fos per poder veure la terra fèrtil on acaba morint el rierol que travessa les nostres muntanyes

El premi de contes Vent de Port és organitzat per l'associació cultural, recreativa i juvenil La Casa del Sol Naixent de Trep i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Trep. El premi d'enguany ha estat concedit per un jurat format per Josep Fabà, Ada Castells, Vicenç Llorca, Anna Ballbona i Eduard Cirera. El conte guanyador ha estat *T'ho vaig prometre, Jan*, de Marc Bolet Benito. L'equip de coordinació és format per Carlota Codina, Albert Farré, Abril Ayala i Brisa Baulies, i la correcció ha anat a càrrec d'Aleix Bonjorn i Samuel Cervera.

La Casa del Sol
Naixent
Pallars Jussà
Lleida

Ajuntament de Trep
Pallars Jussà
Lleida

© de la tria: La Casa del Sol Naixent, 2025

© dels textos: els autors respectius, 2025

© de les il·lustracions: els autors respectius, 2025

© del pròleg: Eduard Cirera Riu, 2025

© d'aquesta edició: Pagès editors, S L, 2025

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: agost de 2025

ISBN: 978-84-1303-657-1

DL: L 464-2025

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.